

Iz navedenih razlogov se vidi, kako važno mesto imaju cerkvene ljudske pesmi v življenju božjega ljudstva. Njihov vstop v liturgijo pomeni za liturgijo in za krščansko življenje novo dobo.

P. Anton Nadrah

IMAM POVJERENJE U BUDUČNOST

Evo svjedočanstva jednog starijeg svećenika. Kao župnik raznih župa na području Pariza pedeset godina je služio Bogu i ljudima. Ovdje nam kaže, što je bio njegov život i što za njega predstavlja »treće doba« (doba starosti). Ovdje se možemo sjetiti svih onih, koji poslije nego su sve dali iz ljubavi, često na večer svoga života osjećaju neopisivu osamljenost.

— Vi ste zašli u takozvanu »dob povlačenja«. Što to znači za vas svećenika?

— To znači najprije više vremena, više mogućnosti za razmišljanje i za molitvu. Prije, dok sam imao odgovornosti i dok sam aktivno radio, imao sam briga. Oslobođen tih briga, mogu više moliti. Tako, kad izlazim vani, molim za one koje susrećem. Za mene je treća dob, vrijeme kontemplacije. Nastojim iskoristiti ovo vrijeme, koje mi je dano, da se više približim Gospodinu.

— Većina ljudi u vašim godinama trpi od osamljenosti. Dali se osjećati izoliran, odsječen od života Crkve?

— Ne, nipošto. Često imam prigodu da se susretnem sa svećenicima, koji su u punom aktivnom životu. Ponekad me pitaju za savjet, i ja im u prijateljskom razgovoru priopćujem svoje iskustvo, svojestan solidarnosti, koja me s njima povezuje. Moja dob mi dozvoljava, da mogu izraziti sasvim slobodno ono što mislim: to je korisno. Ja nemam zaista utisak, da sam na dopustu od života Crkve. Naprotiv, svijestan sam, da u njezinu životu aktivno sudjelujem, ali na mojem mjestu i mojim sredstvima, t. j. najprije molitvom. Često molim za Crkvu i za one koji su mi bili povjereni za vrijeme moje službe.

— Starost je doba obračuna. Kakav osjećaj imate kad gledate natrag na vaš svećenički život?

— Najprije osjećam neizmjernu radost: radost što mi je dana milost svećeništva. Imam radosni osjećaj, da me je Providnost pomagala u svim etapama mog života. Konačno osjećam veliku zahvalnost prema svima onima, svećenicima i svjetovnjacima, koji su me također pomagali u mom životu. Koliko puta nisam pred tim i tim svjetovnjakom sebi rekao: »On bi morao biti na mojem mjestu i mene obratiti...«

— Dali osjećate grižnju savjesti?

— Svatko ima grižnje savjesti. Osobno odviše su me bez dvojbe zaokupljale materijalne, administrativne i organizacijske dužnosti. Morao sam češće posjećivati bolesnike, osobe u poteškoćama. Žalim što nijesam posvetio dovoljno vremena ljudima, t. j. onomu što je bitno. Naprotiv, nisam nigda žalio što pripadam Crkvi: u njoj sam se uvijek dobro i sretno osjećao.

— A ipak lice Crkve nije više točno onako kakvim ste ga vi u vašoj mladosti upoznali. Bio je Koncil i nadošla je čitava obnova, koju je izazvao. Kako ste reagirali na ova zbivanja? Što vam je to osobno donijelo?

— Upravo sam s radošću gledao, kako se ocrtava divna obnova u životu Crkve. Ja vjerujem, da je vrijeme koje mi sada proživljujemo uistinu »vrijeme milosti«. Nekada se odviše naglašavala »formalistička« strana vjere. Odveć se pokazivala tendencija, da se kršćanstvo svede na neku praksu. Danas se više naglasuje bitno, t. j. duboki smisao Evandelja. Ja to smatram srećom. Osobno nemam nikakova straha od promjena, koje su u toku. Normalno je, da se pojavljuje neka kriza, jer se moramo osloboditi od onoga s čime smo se bili saživjeli kroz duge godine i moramo se prilagoditi novom načinu mišljenja i djelovanja. Jednostavno žalim, što neki hoće da idu previše brzo i što drugi postavljaju zapreke obnovi, koja je apsolutno potrebna. Ostajem optimista i imam povjerenje u budućnost Crkvi. Impuls je dan. Plodovi će se jednog dana pokazati.

— Zadnje pitanje: Što je Krist za Vas?

— Sav moj život. Jer sam čitav život nastojao da ga slušam, da mu služim i da ga slijedim.

priređio M. Š.

LOPTA I ŽUPNIK

Nogomet je postao potreba dobrog dijela današnjeg čovjeka. Dokazuju mase sakupljene na igrališnim stadionima, reportaže na novinskim stranicama i prenosi radija i televizije. Nikakva zabava i igra ne podiže pažnju čovjeka koliko nogometne utakmice. Tu se čovjek zaboravlja. Upada često puta u čudni trans. Nikakvo čudo da netko prekorači granice razbora ako zanos prijede u delirijum.

Mladost kao da živi od toga. Rijetko je naći kuću ili obitelj da nema lopte. I u najzabitnijim selima susrećemo branke. Nekada su stavljene propisno. Nekada su to obična dva kamena. U svakom su slučaju branke. Koliko danas po gradovima ugrožava prolaznika motorni saobraćaj, toliko mu smeta i lopta koja otkaače po ulicama i trotoarima kao na igralištu. Ima djece koja poznaju ime svakog nogometaša. I njihove slike sakupljaju u albume kao dragocjene amanete. Svakog poznaju u glavu. Bolje nego itkog u svojoj okolini.

Ima ih u poodmaklim godinama, s visokim titulama koji rado prate sportske događaje. Nogomet im je duša. To se lijepo zapaža kod prijenosa utakmica. Usne im zatitiraju, tijelo uskomeša, noge zaigraju. Dižu, se, skaču, viču, psuju, komentiraju kao da su postavljeni za suce na samom igralištu.

Sport nije grijeh. U nogometu ima najmanje prigode za to. Ako je u granicama razbora, dobar je odmor i rasonoda. I svećenici su iz svijeta uzeti za svijet. Ne mogu se oteti tekovinama savremenih zbivanja. Ne bi bilo ni pametno. Nije zlo ako svećenik voli šport. Osobito nogomet. Sv. Otac prima u audijencije prestavnike športskih klubova. Daje im pripomene i smjernice. Negdje su svećenici istaknuti treneri sportskih disciplina. Nedavno su hokejaši iz Kanade igrali na svjetskim prvenstvima. Bili su i kod nas. S ponosom smo na malim ekranima promatrali trenera svećenika. Nekoliko je puta snimatelj namjerno pokazao njegov svećenički kolar.

Sve ima svoju mjeru. I sport, I nogomet. Ima mladih svećenika koji misle da se jedino s nogometom može pristupati k vjeronauku. Uvjereni su da je to jedini način za sakupljanje djece. I zato kupuju lotpe. Radi tog je crkveno dvorište pretvoreno u nogometno igralište. Oko drugih javnih zgrada cvatu nasadi, goji se cvijeće a pred